

vis grovere Karakter, ikke har Krav paa Næringsbrev, men at de har Adgang til at opnaa saadan Adkomst i Henhold til en Dispensation fra Handelsministeriet, for saa vidt en Undersøgelse af deres Forhold efter Ministeriets Skøn gør det ubetænkeligt, at de er i Besiddelse af Adkomst efter Næringsloven. Skulde man forlade denne fra gammel Tid gældende Ordning, maatte der kunne anføres afgørende Grunde herfor.

Flertallet maa mene, at almindelige Samfundshensyn, eller om man vil, Hensynet til Samfundsmoralen, og den samfundsmæssige Interesse i, at de Næringsdrivende støttes i Arbejdet paa at højne deres Stands almindelige Moral og Anseelse, gør det naturligt, at den, der har begaaet en grovere Lovovertrædelse, først efter en nærmere Prøvelse faar Adgang til at vinde Næringsbrev.

Det bør herved ej heller overses, at forskellige Lovbestemmelser hviler paa den Forudsætning, at Næringsbrevet giver nogen Garanti for, at dets Indehaver er i Besiddelse af visse personlige Kvalifikationer ogsaa i Henseende til hæderlig Vandel. Saaledes kan f. Eks. nævnes Bestemmelserne i Næringslovens § 22 om Haandværkeres Adgang til at anvende „Mester“-Betegnelsen, hvilken Betegnelse giver en Fortrinsret til at vælges som Voldgiftsmand, Syns- og Skønsmand, Tilsynsførende ved tekniske Skoler, Medlem af Svendeprøvekommissioner o. s. v.

Ogsaa Hensynet til at beskytte Samfundsfunktionerne mod daarlige Elementer maa synes at tale for en Fastholdelse af Vandelsbetingelserne. Det maatte saaledes efter Flertallets Opfattelse anses for betænkeligt, om enhver, der var dømt for grovere Lovovertrædelser, straks kunde paabegynde en Næring med det offentlige Stempel, der rent faktisk her i Landet ligger i et Næringsbrev. Man tænke sig saaledes rent eksempelvis, at en for Hæleri ofte straffet Person ønskede Næringsbrev paa Mekanikernæring for som Led i denne Virksomhed at afsætte brugte Cykler, eller at en for grovere Forbrydelser straffet Person, der tillige havde faaet Afholdspaalæg, ønskede Næringsbrev paa Handelsnæring med Ret til Salg af stærke Drikke.

Fremdeles kan nævnes, at det maa forekomme uhensigtsmæssigt, hvis f. Eks. en for grovere Tyverier straffet havde Adgang til uden nærmere Prøvelse at vinde Adkomst paa Glarmagernæring eller paa de specielle autoriserede Næringer, saasom Elektroinstallatørnæring, Gas- og Vandmesternæring o. s. v., hvilke sidste Næringer giver sin Udøver en særlig Adgang til Beboelseslejligheder. Lignende Hensyn kan eksempelvis nævnes at have Vægt for Vognmandsnæring.

Flertallet maa endvidere tillægge det Vægt, at Personer, der er straffet for grovere Forseelser, herunder navnlig Sædelighedsforbrydelser, ikke gennem Erhvervelse af Næringsbrev faar Adgang til at antage unge Medhjælpere. Der er indenfor Udvalget fuld Enighed om, at der i denne Henseende i Lærlingeloven bør opstilles visse Kauteler, men væsentlig de samme Hensyn, der er til Stede, naar Talen er om et Lærlingeforhold, maa efter Flertallets Opfattelse gøre sig gældende, naar der er Spørgsmaal om andre unge Medhjælpere, der ikke er Lærlinge, saasom Specialarbejdere af begge Køn og Bydreng, overfor hvilke Principalen ligesaavel som overfor Lærlingen vil have en vis Magt og Indflydelse.

Man vil efter Flertallets Opfattelse ikke med Føje som et Argument mod Fastsættelse af Vandelsbetingelser kunne anføre, at en Næringsdrivende vil kunne anvende Medhjælpere, der ikke selv opfylder de foreskrevne Betingelser, idet de paagældende Medhjælpere arbejder under Principalens Tilsyn og Ansvar. Den Omstændighed, at det kræves, at Principalen skal opfylde Vandelsbetingelserne, vil efter Flertallets Opfattelse i sig selv være af Betydning. Ligesaalidt kan Flertallet tillægge det afgørende Vægt, at nogle Næringer kan udøves uden Næringsbrev; dels udkræves saadan Adkomst til de fleste Næringer, hvis Udøvere kommer i Forbindelse med Publikum, og dels kan den Omstændighed, at Systemet muligt ikke er fuldkomment, næppe med Vægt anføres som Begrundelse for